

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15

1. AUGUST 1933

82. AARGANG

TROSVÆKKENDE MISSIONÆR- ERFARINGER.

Biskop *Nicholas G. Smith*,
Det syttende Ward, Salt Lake Stav.

Jeg ved, at Jesu Kristi Evangelium er sandt. Jeg ved, at vi bliver kritiseret for at fremsætte saadanne Paastande. Jeg forstaar, at der er Millioner af vor Faders Born, der foler, at vi er anmassende, naar vi gør Krav paa det, men den Erfaring, jeg har haft i mit Liv, har lært mig, uden Skygge af Tvivl, at de Mænd, der staar som vore Ledere, er inspireret af vor himmelske Fader.

Jeg husker den Dag, da jeg var Skeptiker. Det var min Tilbojelighed at være det, da jeg var Dreng. Vi boede i Colorado. Vi var vendt tilbage til Salt Lake City derfra, og jeg havde gaaet i Skole her. Jeg begyndte at faa Venner blandt Ikke-»Mormonerne« i Skolen, i Virkeligheden havde jeg en udmærket Vennekreds, medens jeg gik i Hojskole, som ikke var Medlemmer af vor Kirke. Jeg kom i Berøring med dem, og sammen med dem gik jeg til deres Kirker. Jeg gik regelmæssigt til Mode med dem i Sct. Pauls Kirken og havde ogsaa Glæde af at gaa til disse Moder. Ved en vis Lejlighed kaldte min Fader mig til sig og sagde: »Son, hvor er det, du gaar hen hver Sondag?«

Og jeg sagde: »Jeg gaar i Sct. Pauls Kirke, Fader.«

»Naa, lærer du noget godt der?«

Jeg sagde: »Jeg har ikke lært noget daarligt.«

»Det er godt, jeg er glad ved at høre det. Jeg er glad ved, at du er lidt af en nysgerrig og undersøgende Natur, og jeg haaber, at naar som helst du hører noget, der læres dig der, som gør Indtryk paa dig, at du da vil se efter i Skriften og se, om det er i Overensstemmelse dermed eller ikke, og hvis det er bibelsk, da modtag det; men hvis det ikke er det, saa modtag det ikke.«

Det var rimeligt nok. Fader skældte mig ikke ud, fordi jeg gik til en anden Kirke; han ønskede, at jeg maatte faa alt det gode, de havde, og jeg beundrer ham for denne hans Stilling.

Da jeg senere hen i mit Skoleliv modtog et Kald til at gaa ud i Missionsmarken for at prædike Jesu Kristi Evangelium, havde jeg ikke et Vidnesbyrd om Evangeliet. Jeg følte, at det var sandt. Jeg vidste, at mine Forældre ikke vilde lyve for mig; jeg vidste, at de havde lært mig til altid at bede til min himmelske Fader; at vi hver Morgen og Aften mødtes i en Familiekreds for at bede til Guds Trone om hans Bistand og beskyttende Varetægt; men der var dette noget i min Natur, der fik mig til at tvivle. Og da dette Kald om at gaa til Holland kom, syntes jeg temmelig godt om Ideen, fordi det vilde give mig Lejlighed til at rejse og se Verden. Jeg talte med Vennerne i min Omgangskreds. Jeg sagde: »Rejse over Havet, rejse over til Holland, tilbringe et Aar eller to der, rejse rundt i Europa og se Verden — det er vidunderligt.«

Nogle af disse unge Mennesker sagde: »Jeg vilde rigtignok ønske, at jeg var »Mormon«. Jeg kunde lide at komme ud paa saadan en Tur.« Og de misundte mig min Mission.

Da jeg var færdig med Skolen, og Tiden kom, da jeg skulde forlade mit Hjem, forlod en anden ung Mand og jeg Salt Lake City, og vore Forældre rejste med os saa langt som til Ogden. Vi var dybt nedbøjede ved Tanken om at skulle skilles, og da Toget dampede fra Ogden Banegaard og kom saa langt, at vi ikke kunde se dem mere, vendte vi om og gik ind i Kupéen og satte os ned, begge to med hængende Hoved, med knust Hjerte. En Herre kom ind og saa paa os og sagde: »Hvor skal De hen?«

»Aa,« sagde vi, »paa Mission.«

EN IKKE-»MORMON«S RAAD.

Det tænkte jeg. Lad mig fortælle Dem noget. Jeg er ikke Medlem af Deres Kirke. Jeg er Forretningsmand i Ogden, og jeg antager kun »Mormon«-Missionærer. Naar jeg ser en af

disse tilbagevendte Missionærer ryge en Cigaret, afskediger jeg ham straks, for en »Mormon«, der har været i Missionsmarken og vil ryge en Cigaret og være utro mod sin Gud, vilde ogsaa være utro mod mig, og jeg kunde ikke have ham i min Tjeneste. Husk paa det, naar De vender tilbage.

Hvor jeg vilde ønske, at hver eneste ung Mand i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vidste, hvorledes Ikke-»Mormoner« føler og tænker om os — at de ikke kan stole paa en »Mormon«, der vilde ryge en Cigaret. Jeg haaber, den Dag vil komme, da alle unge »Mormoner« vil paaskønne og forstaa deres sande Stilling.

Vi rejste til Kysten og tog et Skib i Boston for at sejle til Liverpool. Da vi kom til Boston, holdt unge Nuttal og jeg os en lille Smule for os selv borte fra de andre unge Mænd, vi mødte der, et Selskab paa ca. 15, som skulde rejse over og gøre Missionsarbejde. Den første Dag, vi var i rum So, ved Middagstid, kom de og ønskede, at vi skulde med nedenunder og bede. Vi sagde: »Hvorfor ønsker I at ulejlige os med at bede? Hvis I ønsker at gøre det, saa gaa og bed.«

»Men vi vil gerne have, at I gaar med os.«

»Nej, vi bryder os ikke om det. I kan gaa og bede, dersom I ønsker det.«

Og saaledes havde de Bøn, men de folte, at vi var temmelig mærkelige Missionærer.

Vi landede i Liverpool. De sagde til mig: »Ældste Smith, De vil rejse ned til Grimsby, hvor De vil faa en Baad til Holland.« Fire andre Ældster skulde rejse ned til Grimsby og faa en Baad, der vilde bringe dem til Tyskland. Vi fem rejste sammen. Da vi kom til Grimsby, var Baaden til Holland sejlet Dagen før. De andre unge Mennesker samlede deres Bagage sammen og gik ombord i Baaden, der ventede paa at sejle til Hamborg. Jeg fik fat i min Bagage og fulgte dem. De vendte sig om og sagde: »Hvor skal du hen?«

Jeg sagde: »Jeg gaar med jer.«

»Det kan du da ikke gøre, du skal til Holland.«

Jeg sagde: »Ja, det ved jeg, men min Fader fortalte mig engang, at da han var her i England paa Mission, var en hel Flok af disse Mennesker ved at slaa ham og mishandle ham, og hvis I tror, at I vil til at forlade mig alene i en engelsk By, tager I fejl. Jeg vil være sammen med jer.«

SEJLEDE TIL KONTINENTET.

Saa kom vi ombord, og efter at jeg havde betalt for min Sejlads, havde jeg en Shilling tilbage, og jeg solgte den til Proviantforvalteren for en Mark. Et Par Dage senere sejlede vi ind i Hamborgs Havn. Efter at vi var kommet i Land,

sagde de andre til mig: »Hvad skal vi gøre med dig? Du skal til Holland, og vi skal rejse til Berlin.«

Jeg sagde: »Jeg ved ikke, medmindre I har Penge nok til at sende mig til Holland.«

De sagde til mig: »Hvad vil det koste?«

»Det ved jeg ikke, vi maa se at finde Stationen og saa se, om vi kan finde ud af det.«

Derfor gik vi ned langs med Gaden med vor Bagage, og en Mand kom hen til os og sagde: »De ser ud til at være Amerikanere.«

Vi sagde: »Vi er Amerikanere, uhyre glade for at høre Engelsk.«

»Det er udmærket,« sagde han. »Hvor kommer I fra?«

»Vi kommer fra Salt Lake City.«

»Salt Lake City. Missionærer. Jeg ventede ikke Missionærer i Dag. Mit Navn er Will Owen. Jeg er Grensforstander her i Hamborg.«

Saa vi var lykkelige. Han tog os rundt og viste os Byens Seværdigheder, og den Aften ledsagede han mig til Bane-gaarden og fik mig paa et Tog og sagde: »Du skal skifte i Hannover. Jeg vil telegraferer i Førvejen til en af Missionærerne der, Broder Charlie Morris, og faa ham til at møde dig.«

HILST AF VENNER I HANNOVER.

Da jeg kom til Hannover, var Ældste Morris ganske rigtig der. Han bragte mig til en af disse gode tyske Søskenes Hjem. De havde lavet et Maaltid midt om Natten — jeg ankom der ved Tolvtiden. Denne gode Søster havde et Maaltid rede til denne rejsende Missionær, hvem hun slet ikke kendte. Saa forte Broder Morris mig tilbage og sørgede for, at jeg kom paa Toget. Han sagde til mig: »Ældste Smith, ved en vis Station maa du skifte. Du vil komme dertil omtrent Klokken halvtre, saa fald ikke i Sovn.« Han sagde Farvel, og Toget korte. Jeg saa mig omkring i Kupeen, og der var ca. syv andre der, der alle talte Tysk. Jeg kunde ikke forstaa et Ord af det, og var plaget af Frygt for, at de vilde kaste mig ud af Vinduet eller noget lignende. Disse Kupeer kan rumme 8 Mennesker, man kommer ind i dem fra Siden af Toget. Jeg var ked af det. Til sidst bøjedede jeg mit Hoved og sagde: »Himmelske Fader, jeg er fortabt, og jeg beder om din Hjælp?«

Saa faldt jeg hurtig i Sovn. Pludselig vaagnede jeg op med et Ryk — Toget stod stille. Jeg sanlede min Bagage op og kom af Toget. Det fløjtede og korte af Sted. Jeg saa mig om efter en Station, men der var ikke en der — der var ikke

Lys af nogen Slags. Jeg knælede ned for at se, om jeg kunde se som Silhuet mod Himlen en Bygning af en Slags, hvor jeg kunde søge Ly, men jeg kunde ikke se et Hus af nogen Slags. Saa tænkte jeg, at jeg vilde ligge ned og hvile, indtil det blev Dag, og saa vilde jeg sikkert være i Stand til at finde noget. Men jeg troede, at af alle de taabelige Ting, som jeg nogen-sinde havde gjort i mit Liv, var det, at jeg havde staaet ud af Toget, det værste, et Sted, hvor der ikke var nogen menneskelige Væsener, i Midten af, ja jeg ved ikke hvad.

Da jeg lige skulde til at lægge mig ned, hørte jeg et andet Tog fløjte. Det benyttede det samme Spor, som det andet Tog havde kørt paa. Konduktoren stod af, aabnede nogle af Dørene og begyndte at raabe. Jeg steg ind og sagde »Rotterdam?« »Ja,« sagde han og puffede mig ind i Toget, og Klokkeren ti næste Morgen ankom jeg til Rotterdam, hvor min Broder, Winslow, havde telefoneret over hele Europa for at finde et Spor af mig. Jeg tænkte: »Det var vel nok et Held?« Det var et Held at møde en Mand i Hamborg, en By paa en Million Sjæle — den ene Mand i Verden, vi hellere vilde møde end nogen anden, den ene af en hel Million. Hvilket Held spillede vi ikke med! Og saa at tænke sig, at jeg vaagnede op af min Søvn, kom af Toget paa det rette Sted og kom atter paa det rette Tog; i Sandhed var Heldet paa min Side! Jeg havde en heldig Tur paa hele Vejen over.

Missionspræsidenten, Sylvester Q. Cannon, kaldte mig ind og sagde: »Brøder Smith, jeg sender Dem til den sværeste og vanskeligste Gren i denne Mission.« Jeg takkede ham ikke for det. Jeg rejste imidlertid op til den nordligste Del af Holland, til en By, der hed Groningen, for at begynde mit Missionærarbejde efter at have aflagt min Broder et Besøg paa en Uge, og han var nu rejst tilbage til Tyskland til sin Arbejdsmark.

Da jeg ankom til Groningen, sagde Konferencepræsidenten: »Vi skal ud at besøge nogle Venner, der undersøger Evangeliet, sæt blot Kufferten her, og vi vil gaa.«

Vort Logi var et lille Sted oppe over en snæver Mødesal, der havde Plads til ca. 60 Mennesker. Vi gik ud til disse Venner, og min Kammerat begyndte at tale. Han talte til efter Klokkeren 9, og jeg sagde: »Det er Tid at gaa hjem, ikke?«

BESØG HOS VENNER.

»Nej,« sagde han, »vi er ude hos vore Venner nu, jeg er ved at prædike Evangeliet. Vær blot stille og lyt, og paa den Maade kan du lære noget.«

»Lære noget? Jeg ved overhovedet ikke, hvad I taler om. Jeg ved ikke, hvad jeg kan lære.«

Og hele den Uge gav han mig Undervisning, og hvert Øjeblik fortalte jeg ham, at jeg vilde rejse hjem. Søndag Morgen kom, og Sondagsskolen skulde begynde. Han sagde: »Kom nu, Broder Smith, og vi vil gaa ned til Sondagsskole.«

Jeg sagde: »Nej Tak, jeg skal ikke i Sondagsskole.«

»Jo, kom nu, du maa gaa, du kan ikke opføre dig paa denne Maade.«

»Jeg kan ikke gaa med, jeg vil blive her oppe, du kan gaa.«

Han gik nedenunder, og snart horte jeg dem synge — jeg kendte ikke Ordene, men jeg kendte Melodien — »I vort elskte Deseret«. Tro mig. Det gik mig til Hjertet, og jeg faldt ned paa mine Knæ, og hele den Tid, Sondagsskolen varede, bad jeg til min himmelske Fader om at hjælpe mig til at blive en Mand. Hvor jeg bad! Da han kom løbende op ad Trapperne, efter at Sondagsskolen var forbi, og fandt mig der paa mine Knæ med taarevædede Kinder, sagde han: »Du ser bedre ud nu.« »Naa,« sagde jeg, »jeg tror, at jeg føler mig bedre til Mode.«

Og saa begyndte vi at have Erfaringer. Søskenne sendte Bud efter os for at komme og administrere til dem, naar de var syge. Medens jeg folte i mit Hjerte, at jeg skulde sige: »Oh, de vil blive raske alligevel«, sendte en Søster ved en Lejlighed Bud efter mig og ønskede, at jeg skulde komme for at administrere til hendes Dreng, en fire Aar gammel Knos. Da jeg naaede Hjemmet, var han sort over det hele, og da jeg saa paa det lille Barn, sagde jeg til hende: »Søster, har De sendt Bud efter Lægen?«

Hun sagde: »Nej, jeg ønsker ikke Lægen; jeg ønsker kun Dem. Jeg ønskede kun Herrens Tjenere til at administrere til ham, og jeg vidste, at han vilde blive rask.«

»Men,« sagde jeg, »Søster, han er ved at blive sort over det hele nu, han er ved at blive kvalt, og De ved, hvad Loven vil gøre, naar han dør.«

»Men, han vil ikke dø. De vil administrere til ham, ikke sandt?«

Jo, naturligvis vil jeg administrere til ham.«

EN BEKRÆFTELSE PAA HELBREDELSE.

Saa tog jeg Flasken med Olie og salvede ham og bekræftede Salvelsen, og paa mindre end fem Minutter brast noget i hans lille Hals, og Materie og Blod kom op, og i Lobet af 15 Minutter var han ude paa Gulvet og lege. Og jeg begyndte at undre mig over, om det vilde være sket, hvis vi

havde ventet en lille Smule længere, eller om han vilde have døet. Disse Ting begyndte at strømme ind over mig, indtil jeg folte, at jeg ikke kunde tvivle. Den Kendsgerning, at min Moder havde lært mig, at Gud horte og besvarede Bønner, vilde ikke forlade mig; nu da jeg var ved at se disse Ting alene ude i Missionsmarken, begyndte jeg at værdsætte, hvad det betød. Og da jeg saa de hollandske Søskenes Tro, lærte jeg at elske dem, som jeg elskede mine egne og nærmeste, og Troen i mig begyndte at udvikle sig.

Jeg huskede, hvorledes den Mand paa Hamborgs Gader, Manden af Millionen, som vi ønskede at møde, kom imod os; jeg huskede, at da jeg ikke selv sansede at komme af Toget, fik Herren mig virkelig af og sørgede for, at jeg kom paa det rigtige Tog; og hvilken Erfaring var det virkelig at føle og vide, at Gud virkelig levede og at Jesus var Kristus. Og jeg vendte hjem med Kærlighed til disse Mennesker.

Jeg slog mig ned hjemme, havde en Kone og tre smaa Born. En Dag kaldte Præsidenten mig til Salt Lake City — jeg boede i Farmington paa den Tid — og sagde: »Min Broder, vi tror, det er omtrent ved Tiden, at en af Deres Faders Sonner var i Missionsmarken. Hvad siger De til det?«

Jeg sagde: »Hvad end De tror om min Faders Sonner, saa vil de gøre det.«

»Naa,« sagde han, »vi vil gerne have Dem til at rejse til Sydafrika.«

»Sydafrika. Hvis De siger Sydafrika, saa er det altsammen godt med mig.«

Han sagde: »Tal med Deres Kone og Deres Moder om det, og se, hvad de har at sige.«

Og saa gik jeg til min Kone og fortalte hende det, og hun begyndte at græde og sagde: »Aa, det forfærdelige sorte Sted.«

Da jeg kom hjem til Moder og fortalte hende, hvad der ønskedes, sank hun sammen paa Gulvet og sad der i nogle Minutter og græd, endelig saa hun op og sagde: »Min Son, du gaar.«

»Naturligvis gaar jeg, Mor. Jeg kunde ikke tænke mig at gøre noget andet. Hvis Herren siger Sydafrika, er der ikke noget for nogen anden at sige; jeg vil gaa.«

Og i Lobet af femten Dage pakkede vi, skont vort lille Barn var sygt, og forlod Salt Lake City for at rejse til Sydafrika. Vi rejste tværs over Kontinentet og tog et Skib i Montreal. Da vi kom til Montreal, var der et Brev til mig fra en af Apostlene. Jeg aabnede og læste det, og i det Brev sagde han: »Vindene og Bolgerne vil blive kontrolleret i Deres Interesse.« Og jeg undredes over, om han virkelig vidste, hvad

han sagde. September og om Vinteren rullede de nordatlantiske Bølger højt. Jeg undredes over, om Vindene vilde blive kontrolleret i vor Interesse eller ikke. Og se, og hele Vejen over saa vi ikke Bølger højere end fire, fem Fod, og fra England mod Syd, i Lobet af de tre Uger, vi tilbragte paa Havet, saa vi ikke engang det hvide Skum, Havet var lige saa glat som et Spejl. Bølgerne og Vindene havde i Sandhed været kontrolleret i vor Interesse.

MISSIONÆRER BANLYST FRA LANDET.

Kort efter, at vi ankom, afslog Sydafrikas Regering at lade nogen »Mormon«missionær komme ind i Landet. To kom blot to eller tre Uger efter os, men de blev deporteret og sendt tilbage til England.

Nogle faa Uger senere ankom andre fem. De blev ogsaa deporteret — sendt tilbage til England. En anden ung Mand ved Navn Franklin D. Price, som var sendt ud at rejse alene, besluttede, at han i Stedet for at rejse ned langs med Vestkysten og komme til Capetown, vilde han tage den Baad, der sejlede gennem Middelhavet, passerede Gibraltar, ned forbi Ægypten gennem det Rode Hav og ned langs med Østkysten af Afrika og landede i en portugisisk Havn, der hed Lourenzo Marquez. Derfra vilde de tage Toget og rejse ind i Sydafrikas Union, hvor det krævedes, at enhver, der landede, skulde være i Besiddelse af tyve Pund Sterling.

Men den Tur tog seks Uger i Stedet for tre, og ved den Tid, da Ældste Price havde naaet en Havn i den nordlige Del af Landet, havde han ikke flere Penge, og han telegraferede i Forvejen fra Beira, at han maatte have Penge, og at vi skulde telegrafere dem til ham til Lourenzo Marques. Derfor telegraferede jeg Pengene til ham til Dampere. Men Kassereren modtog ikke Budskabet og havde intet til ham, og han var temmelig forvirret og ked af det. Han besluttede, at han vilde gaa ind i Byen og se, om der var noget Bud til ham paa Telegrafstationen, og da han gik ned ad Landgangsbroen, saa han et Stykke sammenfoldet Papir ligge for Enden af Landgangsbroen. Han tog det op puttede det i Lommen og gik videre over til Telegrafstationen. Da han kom der, erfarede han, at de ikke havde noget til ham. Saa blev han modløs og vidste næppe, hvad han skuld gøre, men besluttede at han vilde rejse med Toget og løbe Risikoen, og det gjorde han.

Da Toget nærmede sig den sydafrikanske Grænse, kom Indvandrigs-Embedsmændene for at stille Spørgsmaal til hver enkelt. Og Manden sagde: »Og Deres Penge?« Ældste Prices Fingre gjorde en Bevægelse ned i Vestelommen, idet

han prøvede paa at tænke, hvad han skulde sige. Han folte det Stykke Papir, tog det frem og aabnede det, og det var en endosseret Check paa nitten Pund og nogle Shillings med Regeringens Stempel paa. Tyve Pund var det Beløb, der krævedes. Manden tog den, vendte den og rakte den tilbage og sagde: »Det er udmærket,« og han fik Tilladelse til at komme ind.

En Time senere, da han mødte os i Johannesborg, græd han, som om hans Hjerter skulde bryde; han folte, at Herren virkelig havde aabnet Vejen for ham, saa at han kunde komme ind i Landet. Vi saa alle paa Checken, og han kom den i Kufferten for at vise den til nogle af de andre Ældster, som vilde komme op en Dag senere; og da de kom, gik han hen til Kufferten, og skont han havde den laaset, var Checken borte, da han aabnede den, og han saa den aldrig siden. Et mærkeligt Tilfælde! Det kunde være sket, men jeg tror, som ogsaa han gjorde, at Herren aabnede Vejen for ham, og efter at Checken havde gjort sin Skyldighed, tog Herren den bort igen.

Før jeg rejste til Holland paa Mission, gik jeg sammen med min Moder ned til Patriark John Smith for at faa en patriarkalsk Velsignelse, og jeg ønsker blot at læse en lille Smule af den, for jeg gaar videre.

»En Forordning fremgik paa et tidligt Tindspunkt, at du havde en Mission at udfylde, et Arbejde at gøre, i hvilket du skulde se mange Forandringer mellem Folket og være Vidne til Nød og Hjemsøgelse mellem de onde og ogsaa se Herrens Arm blottet til Gavn for Israel og hans Navn forherliget; for i dine Dage vil han komme frem fra sit Skjulested og plage Nationerne.«

Jeg kendte ikke til dette Afsnit i min patriarkalske Velsignelse, da jeg engang ved en tidligere Lejlighed fortalte denne Historie her i Tabernaklet. Da jeg læste denne Velsignelse og lagde Mærke til, hvorledes Patriarken havde udpeget den Maade, undrede jeg mig over den. I min Tid skulde Nationerne plages, og Herrens Arm skulde blottes til Gavn for Israel.

Det var under Influenzaepidemien i Sydafrika. Den var i Virkeligheden over hele Verden, i den frygtelige Oktober Maaned 1918. Krigen havde raset, Nationerne var blevet plaget, der havde været Pest og Hungersnød og Jordskælv over hele Jorden — der var Hjemsøgelse overalt. I den frygtelige Oktober Maaned 1918 drev Ødelæggelse og Dod over Jorden. Min Moder skrev til mig og fortalte mig, at næsten 100 Mennesker var døde her i Byen i Lobet af Oktober, og som Svar derpaa skrev jeg og fortalte hende, »hvad der var sket der.

Da Influenzaen naaede Capetown den første Dag, begyndte de at dø i Dusinvis. Ved Slutningen af den første Uge var fem Tusinde Mennesker døde alene i denne By, en By, der var paa Størrelse med Salt Lake City. Midlerne var alle brugt op, Togene var holdt op med at køre, Sporvognene ligeledes, Butikkerne lukkede, endog Apotekerne, og vi kunde ikke faa Medicin. De lagde Folk i store Grave, ja fyrre og halvtreds, indsvobt i Klæde blev Ligene lagt paa Lastvogne, kort ud til Kirkegaardene og lagt i Gravene og dækket med Jord uden at være lagt i Kister.

Jeg saa Born slæbe deres Forældres Kister langs med Garderne. Jeg saa Mænd med Lig, slængt over deres Skuldre, bærende dem bort for lægge dem væk. Vi førte nogle af vore Venner bort i Brødvogne; alt, hvad vi paa nogen mulig Maade kunde benytte, blev taget i Brug. Folk døde overalt, og ved Slutningen af den anden Uge var alene 10.000 Mennesker døde i Byen. Søskende fik ogsaa den frygtelige Sygdom — 57 Sidste Dages Hellige i Capetown havde Sygdommen, Halvdelen af dem spyttede Blod, og det var Tegnet paa, at det lakkede mod Enden. Jeg husker, at Sygdommen ogsaa trængte ind i Missionshjemmet — fem af Missionæerne havde den. En af dem er nu Biskop i det 34. Ward. Jeg husker, at Aaron U. Merrill fra Cache Dalen og jeg var de eneste, der var oppe. Hvor bemærkelsesværdigt, at to »Mormon«missionærer kunde færdes oppe. Og jeg sagde til Ældste Merrill: »Er du parat til at gaa med mig gennem Byen og velsigne Folket?« Han sagde: »Jeg vil gaa saa langt, jeg kan.« Og saa gik vi ud.

ET VELSIGNELSE SARBEJDE.

Det gjorde ikke noget godt at banke paa Døren og se, om nogen kom, for i nogle Hjem fandt man otte Mennesker døde, liggende rundt omkring paa Gulvet, nogle havde kravlet gennem Korridoren for at komme ud i Køkkenet og faa noget at drikke, som kunde slukke deres Tørst, og Døden havde indhentet dem der. Andre var døde i Køkkenet, andre i Sengen, nogle var kravlet ud af Bagdøren og døde — saa forfærdelig var Plagen. Den første Dør, vi kom til, var hos en »Mormon«pige, der havde giftet sig med en Ikke-»Mormon«. Han havde lovet hende, at hun kunde gaa i Kirke og gøre alt, hvad hun onskede, dersom hun blot vilde gifte sig med ham. Efter at de var gift, sagde han til hende, at hun ikke kunde gaa til de forfærdelige »Mormoner« mere. Da vi aabnede Døren og gik ind i deres Hjem, stod han ved Enden af Sengen, stirrende med glasagtige Øjne. Da han syntes at genkende os, sagde han: »Kan I komme ud.« Jeg gik hen til ham og tog

fat i hans Arm og saa hans Hustru ligge paa Sengen, for svag til at tale. Netop da kom en Nabo ind og sagde: »Det er godt, mine Herrer, Doktoren gik netop for en halv Time siden, og han sagde, at de vil være døde i Lobet af en anden Time. De kan godt gaa videre.« Gaa videre og lade en Sidste Dages Hellig ligge der og dø alene? Vi salvede hende med Olie og bekræftede Salvelsen, og se, Herren rejste hende op; men Manden tog han.

Og vi gik fra Dør til Dør den Dag, og af de 57 Sidste Dages Hellige, der var blevet ramt af denne Sygdom, blev hver helbredet. Ikke en døde.

PATRIARKALSK VELSIGNELSE OPFYLDT.

Nu naar jeg læser denne patriarkalske Velsignelse, som fortalte mig, at jeg skulde se Herrens Arm blive blottet til Gavn og Fordel for Israel, ser jeg i Virkelighed og Sandhed en Opfyldelse i den vidunderlige Situation i Capetown paa den sydlige Spids af Afrika, for Herren horte og anerkendte hver Stavelse, helbredede og oprejste enhver eneste af dem, og de forherligede hans Navn og vidste, at han og han alene havde frelst deres Liv; og det var i saadan en Grad indprentet i min Sjæl, at det var umuligt at være Skeptiker. Jeg kan ikke tvivle paa, at Gud lever. Jeg kan ikke tvivle paa, at Jesus er Kristus.

Ved en vis Lejlighed faldt vort lille Barn ned ved Moderens Fodder. Hun tog ham op og skreg, og jeg fo'r hen til hende. Drengen var tilsyneladende væk. Vi folte paa hans lille Puls, men der var ingen Puls. Jeg rystede ham og rykkede i ham og drejede ham, men ikke en Lyd — han var død. Jeg lagde ham paa Kokkenbordet, og min Hustru sagde: »Velsign ham, Far, velsign ham.« Jeg lagde mine Hænder paa hans Hovede, Herren vidende, at vi havde forladt alt, hvad der var os nært og kært for at rejse til det Land og prædike Evangeliet. Vi bad for vor lille Drengs Liv, vi ønskede at kunne bringe vore Born med os hjem. Og da jeg tog Hænderne af hans Hoved, aabnede han Øjnene og genkendte sin Moder. Fortæl mig, at Gud ikke lever! Ingen Skepsis eller Tvivl her!

Da jeg vendte hjem, fandt jeg, at Herren var her saa vel som der. En Mand, der var Præst i en anden Kirke, modte vore Missionærer i San Francisco, lyttede til deres Vidnesbyrd, troede dem og annammede Evangeliet. Han flyttede til Salt Lake City for at bo der og boede i vort Ward, det syttende. For ikke mange Maaneder siden kom han til mig og ønskede at faa at vide, om jeg vilde administrere til hans Dreng. Manden havde giftet sig med en »Mormon«pige, som ikke havde taget meget Del i Kirkens Arbejde, og saaledes

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
 Af Sidste Dages Hellige.
 Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
 Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:
 Eva M. Giertsen

VOR HELLIGE JORD.

Nationer saa vel som Individuer kaldes til hellig Tjeneste; og ligesom Individuer kan de modtage eller afslaa, herliggøre eller vanære deres Kald. Verdenshistorien viser, skrevet i dette Lys, Herrens styrende Haand i alle menneskelige Forhold.

Steder og Lande er ogsaa blevet guddommeligt udvalgt som Steder for Udførelsen af visse Kapitler i det menneskelige Fremskridts Historie.

Adam udvalgtes til at være Fader til Menneskeheden, Abraham til at grundlægge en Slægt, i hvis Navn alle Nationer vilde blive velsignet, Moses til at føre Israel ud af Trældom, David til at gøre Israel til den største og herligste blandt Nationerne, Peter til at være Lederen af Evangelie-husholdningen efter Frelserens Bortgang, Paulus til at arbejde for Evangeliets Udbredelse blandt alle Nationer og Joseph Smith til at aabne Evangeliets nye og sidste Uddeling — dette er kun nogle faa mellem Hundreder, der direkte er blevet kaldet til at arbejde for Guds Kirke, og som har besvaret Kaldet.

Saadanne Kald er lige saa tydelige paa det verdslige Omraade. Tænk paa de store Morallærere som Confusius, paa Selvopofrelse som Buddah, paa skarp Tænkning som Plato, eller store naturvidenskabelige Tænkere som Roger Bacon, paa det yderste af Rummet som Isaac Newton, paa uendelige Kræfter som Michael Faraday; eller store Sangens Drømmere som David, paa Poesi som Shakespeare, paa Filosofi som Goethe, eller store Forsvarere af den oprettede Sandhed som Galilæi, paa religios Frihed som Martin Luther, paa Friheden for Mennesket som Abraham Lincoln. Disse Mænd og Mængder af andre modtog deres Kald og herliggjorde dem.

Nationer har modtaget Kald til Tjeneste. Deres Bestemmelse er knyttet til disse Kald og er blevet bestemt af deres Svar paa de Forpligtelser, der er givet dem. De mesopota-

miske Riger grundlagde Kunsten, Ægypten lærte om det usetes Virkelighed og Grækenland om Skonhedens Magt, Rom civiliserede den halve Verden, og Bohmen tændte Religionsfrihedens Baal og Tyskland pustede til Ilden, saa at den blev en hel Flamme, England gav den almindelige Mand sin Frihed og Frankrig fjernede et Misregimentes Lænker, Amerika, der laante politisk Sandhed fra mange Lande, viste, at Mennesker under en demokratisk Regeringsform kan leve godt og med Udbytte sammen, lige meget hvad deres Oprindelse er, og hvorfra de stammer. Enhver Nation, synes det, har haft disse specielle Kald til Tjeneste. De, der har modtaget dem, er de Nationer, der for stedse vil staa i Menneskehedens Erindring.

Lande er blevet udvalgt til specielle Formaal. For Eksempel blev Palæstina udvalgt til at være Frelserens Fødested og hans jordiske Hjem, Stor-Britannien og de nordeuropæiske Lande til Bopæl for uhyre Antal af Efterkommere af Israels tabte Stammer, Tyskland til at være Slagmarken for Reformationen, Amerika Vuggen for den nuværende Husholdning.

Guddommelige Pligt-Kald og Udnævnelser loper gennem hele Menneskehedens Historie.

Lad os imidlertid erindre, at et Menneske ikke er bedre end et andet, fordi han er kaldet til at gøre en speciel Tjeneste. Hans Belønning vil afhænge af hans Trofasthed mod sit Kald, af hvad Slags det end er. En Nation bliver ikke bedre end en anden, fordi den paalægges et stort Arbejde, men dens Ansvar overfor Gud og Mennesket forøges. Alle Mennesker er Guds Born, alle har lige Del i hans Kærlighed, alle vil blive belønnet ligeligt, hvis deres Arbejde og Gerninger er ligeligt retfærdige.

Et Land er ikke bedre end et andet, fordi store Begivenheder har fundet Sted i det. Palæstina, Frelserens begunstigede Hjem, er ikke mere udvalgt i Frelserens Øjne end Stor-Britannien, Slagmarken for Menneskets Rettigheder og Frihed, eller det mest ydmyge Land, der ikke har nogen bestemt Mission. Amerika, hvor vigtige og betydningsfulde Begivenheder har fundet Sted, er for Herren lige som andre Lande, hverken mere eller mindre. Der er ofte givet Lande sælige Privilegier; thi den samme Begivenhed kan ikke forekomme overalt, men kun det Arbejde og de Ting, der er udrettet, tæller noget for Herren, og hans Retfærdighed kan udøves overalt.

Jorden er hellig — hele Jorden. Herren har sagt:

»Jorden efterkommer et celestialet Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. —

Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igen og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulde arve den.«

Naar den store Forandring kommer over Jorden, vil hver Del af den blive helliggjort. Den vil blive rensed for de onde Gerninger, der er blevet udført paa den af syndige Mænd. Paa den Dag vil

»Denne Jord i dens helliggjorte og udødelige Tilstand blive lig Krystal og blive en Urim og Thummin for Indbyggerne, som bor derpaa.«

Zion skal i de sidste Dage udbredes for at rense Jorden for Synd og Uretfærdighed. Zions Telts Stave naar længere og længere ud over Jorden. De skal være i hvert Land; og de Hellige Verden over, der blander sig med alle Folk, vil nyde Evangeliets Velsignelser og skænke alle Nationer Lys og Sandhed.

Overalt hvor vi er, er vi paa hellig Grund, og vort Hovedformaal maa være at »opfylde Maalet for vor Skabelse«.

John A. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 347).

havde de opdraget deres Born uden at være særlig aktive i Kirkens Arbejde; og denne Mand var kommet ud af Vane med at gaa i Kirke eller at betale sin Tiende eller prøve paa at efterleve Evangeliet — en god Mand trods alt.

Men han kom og spurgte, om jeg vilde administrere til hans Dreng. Da jeg spurgte, hvad der var i Vejen, sagde han: »Han er helt vredet ud af Form og Skikkelse. Hans Ben og Arme er bøjede, og han kan slet ikke tale. Han var ved at brydes for tre Uger siden, og han maa have beskadiget Rygsojlen; han er helt uformelig. Vi har haft Lægerne til at tilse ham, vi har haft Chiropraktorerne til at arbejde med ham, og han er hele Tiden blevet værre, og i Dag er han ved at gore os helt vilde. Vil De administrere til ham?«

Jeg gik saa til denne Mands Hjem, idet jeg folte, at Herren ikke vilde velsigne ham, fordi han ikke havde prøvet paa at gore sin Pligt. Da jeg saa denne Dreng, der var uformelig, blodte mit Hjerte for ham, og jeg bad Faderen om at salve ham, men han sagde: »Aa, jeg er ikke værdig til at rore ham.« Jeg salvede ham selv med Olie og bekræftede Salvelsen, og, Brødre og Sostre, Herren helbredede ham lige med det samme, strakte hans Arme og Ben og gav ham hans Taleevne igen, for han havde været ude af Stand til at tale i tre Uger. Hvor forskellig var ikke Herrens Dom fra min. Det er ikke min Pligt at domme.

Herren er her i Dag, akkurat ligesom han var her for to Tusind Aar siden paa Jorden. Han horer og besvarer vore Bonner, og jeg onsker at vidne for Eder, at jeg ved, han lever. Jeg har hort det sagt, at tredie Generation vilde se »Mor« monismens« Endeligt. Jeg onsker at vidne for Eder, at min Oldefader var Medlem af denne Kirke, viede de sidste Aar af sit Liv til dette Værks Udbredelse, hvad ogsaa min Bedstefader og Fader gjorde; og jeg haaber nu, at jeg kan drage Fordel af de Lærdomme, som de lærte mig. Jeg haaber, at hver eneste Sidste Dages Hellig kan paaskonne i fuldeste Udstrækning, hvad dette vort Evangelium betyder, at hvis vi vil efterleve det, vil vor himmelske Fader velsigne os og give os Fremgang. Og maa hans Fred være med os og bo i selve Dybden af vor Sjæl er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Tale holdt i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah.

DEN DANSKE MISSION.

MINDEDAGE.

Soster Marie Nielsen, der er Medlem af Aarhus Gren, fejrede den 6. Juli sin 75-aarige Fødselsdag. Soster Nielsen blev døbt af Ældste Julius Bruun i Aaret 1923, og siden den Tid har hun været et trofast Medlem af Kirken. Siden da har Soster Nielsen ogsaa boet i Kirkens Ejendom, Borupsgade 12; derved er hun blevet godt kendt af alle, baade Missionærer og Søkende.

I Anledning af Fødselsdagen blev Flaget hejst i Gaarden om Morgen, og om Eftermiddagen afholdtes der Fest ved et stort Chokolade-Bord, omkring hvilket der var bænket ikke mindre end 20 Mennesker. Bordet var nydeligt dækket og pyntet med mange smukke Blomster, som Soster Nielsen havde modtaget i Lobet af Dagen. Ogsaa om Aftenen var der indbudt mange Gæster i hendes Hjem.

Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over Soster Nielsen i Fremtiden, og vi haaber, at hun vil have det lige saa godt, naar hun fylder 80, som hun har det i Dag. Soster Nielsen er rask og ved godt Helbred.

E. J. H.

DØDSFALD I AARHUS GREN.

Mandag den 10. Juli begravedes fra Vestre Kirkegaards Kapel i Aarhus Soster Laura Simonsen, som afgik ved Døden paa »De gamles Hjem« den 5. Juli. Hun havde ligget paa

»De gamles Hjem« tre Uger, før hun blev kaldt hjem. Hun sov ganske rolig hen uden at lide Smerter.

Begravelsen foregik under Missionspræsident Holger M. Larsens Ledelse; til Stede var desuden Missionærerne fra Aarhus og Randers. Der aabnedes med Salmen »Han lever vor Forløser stor«. Bøn af Ældste Arthur V. Haun. Salmen »Jesus min Frelser kær« blev dernæst afsunget, hvorefter Missionspræsident Holger M. Larsen holdt en smuk og opbyggende Tale, idet han trostede de efterladte og omtalte Soster Simonsens vindende Personlighed og eksemplariske Liv. Efter en Sangsolo af Froken Bonnelykke og Bøn af Distriktspræsident Eldon J. Hansen blev Kisten baaret ud til Graven. Her blev atter en Sang afsunget af de tilstedeværende, hvorefter Præsident Larsen opsendte en Bøn.

Soster Simonsen blev Medlem af Kirken i Aaret 1917, og siden den Tid har hun taget aktivt Del i Kirkens Arbejde. Hun har altid været munter, baade i Hjemmet og hvor hun end færdedes. Vi kan med Sikkerhed sige, at hun vil blive stærkt savnet iblandt os, men vi vil atter engang mødes med Soster Simonsen paa den anden Side. E. J. H.

SØLVBRYLUP I RANDERS GREN.

Broder og Soster Anton Jensen, Gl. Estrup, havde den Glæde at fejre deres Solvbryllup Tirsdag den 27. Juni 1933.

Solvbrudeparret glædede sig i Dagens Anledning ved, at Familie og Venner havde forsamlet sig for at vise dem deres Opmærksomhed og ønske dem til Lykke, og det var ikke faa Gaver og Telegrammer, som de modtog i Dagens Lob. Den største Glæde var dog, at de i Dagens Anledning havde faaet Lov til at faa deres Datter, som har ligget paa Kommunehospitalet i Aarhus de sidste 3—4 Maaneder, hjem, og som var i god Bedring.

En Sang, der var forfattet af en Broder til Solvbrudgommen, og et Par af Kirkens smukke og inspirerende Sange blev afsunget af Missionærerne og en Soster fra Randers, der var til Stede for at overbringe en Gave og Lykønskning fra Søskenne i Randers.

Broder og Soster Jensens Vidnesbyrd er, til Trods for at de bor langt borte fra nogen Mødesal, stærkere end nogensinde før, og de er begge trofaste Sidste Dages Hellige og glæder sig meget over de aabenbarede Sandheder, der er givet til Jorden i denne Tid.

Vi ønsker alle Broder og Soster Jensen til Lykke og nedbeder Guds rige Velsignelser over dem og deres Børn i Fremtiden. Th. J. J.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR AUGUST.

Den 13. Trosartikel siger: Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle. Vi kan i Sandhed sige med Paulus, at vi tror alt, haaber alt; vi har udstaaet meget, og vi haaber med Guds Hjælp at blive i Stand til at »udholde alt«. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

De Sidste Dages Hellige tror, at en Religion maa være praktisk, d. v. s. en Religion, der kan bruges i det daglige Liv, for at den kan have nogen Betydning for det enkelte Individ. Religionen skulde gennemtrænge vort Liv saaledes, at vore Handlinger, Opførsel og vor Stræben er i Overensstemmelse med Kirkens Lærdomme. Den ovenfor citerede Trosartikel forklarer paa en vidunderlig Maade, hvad vi tror paa, og hvad vor Higen og Maal er. En Sidste Dages Hellig, der ikke er ærlig og sanddru, er i Ordets virkelige Betydning ikke Sidste Dages Hellig. Renhed i Tanke, Ord og Handling skulde ogsaa være et af de Sidste Dages Helliges Idealer. »Den reneste er den stærkeste«. Vi har som Medlemmer af denne Kirke et større Ansvar end alle andre, idet vi tilhører Guds sande Kirke, hvor Fordringerne er større, men hvor ogsaa Velsigneelserne er større. Men Velsignelserne opnaas kun ved at efterleve Evangeliets Principper.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

6. August.

DEBORA.

»Og Israel tjente Herren, saa længe Josva levede, og saa længe de Ældste levede, som levede længe efter Josva, og som kendte al Herrens Gerning, hvilken han havde gjort mod Israel.« (Josva 24: 31.)

Moses, Israels store Profet og Befrier, havde fort Israels Børn gennem den 40-aarige Vandring i Ørkenen. Josva, der ogsaa var en stor Profet og en værdig Efterfølger af Moses, havde fort dem ind i det Forjættede Land og paabegyndte Kanans Erobring. »Kanan« betyder »lavt Land«. Det er Landet Vest for Jordan, og det fik sit Navn fra den Kendsgerning, at det var bebygget af Kanans Efterkommere, der var en af Hams Sonner, derfor en Sonnesøn af Noa. Efter at det

var blevet besat af Josva og hans Mænd, blev det kendt som Israels Land.

Efter Josvas Tid slaar Israels Born sig ned i Landet, og for første Gang siden Abrahams Dage vender Israel sig fra at være Hyrder til at være Landmænd og at bo i Byer. Det samme Problem møder dog Israels Ledere, nemlig det at holde Israliterne fri for falske Guder. Arbejdet er endog sværere, for Kanan er beboet af primitive Folk, der dyrker Afguder og følger degenererede Skikke. Det var let for Israliterne at blande sig med disse Folk og saaledes blive fordærvede, fordi de ikke længere var Slaver. Derfor var de ikke tvunget til at leve for sig selv, som de var i Ægypten, ej heller var de tvunget til at leve i Forening, som de gjorde i Ørkenen. Israels Historie er næsten et fortsat Frafald. Lederne kalder stadigvæk Folket til Omvendelse og om at afstaa fra deres daarlige og onde Metoder.

I mange Aar efter Josvas Tid regeredes Israel af Ledere, der kaldes »Dommere«. Under denne Tidsperiode er Folket i Almindelighed adsplittet og udkæmper Slag med de omliggende Nationer. Forenet Optræden og Handling af alle Stammerne opnaedes sjældent. Og det som Moses fortalte vilde ske, hvis de glemte Loven og Herrens Veje, skete virkeligt, og Folket fandt sig selv enten som virkelige Slaver eller som Slaver af onde Metoder, hvad der er lige saa slemt.

Gennem en Periode af disse Krigs- og Ondskabstider, er Israel befriet for dets Fjender under en kvindelig Dommer og Profetindes Førerskab. Hun hed Debora. Og en anden Kvinde, der hed Jael, overvinder alene med Lethed Israels største Fjende.

Josephus fortæller Historien om Debora paa denne Maade: »Israliterne syndede atter, og Herren straffede dem. Jabin, Kananiternes Konge kom imod dem med en Hær paa 300.000 Mand, og han havde en stor Kriger, der hed, Sisera, med sig. Israeliterne led et knusende Nederlag og blev fort i Slaveri. I tyve Aar udholdt de svære Prover. Og da de omsider var blevet angergivne og var kloge nok til at lære, at deres Ulykker stammede fra deres Foragt for Lovene, gik de til en Profetinde ved Navn Debora og bønfuldt hende om at bede til Gud, at han vilde have Medlidenhed med dem. Og Gud horte Deboras Bønner og fortalte hende, at Israels Born skude tage en Mand, som hed Barak, til deres General.

»Derfor sendte Debora Bud efter Barak og bød ham vælge ti Tusind unge Mænd til at gaa imod Fjenden, for Gud havde sagt, at dette Antal var tilstrækkeligt, og han vilde give dem Sejr. Men Barak var bange og sagde, at han ikke vilde

være General, medmindre Debora ogsaa vilde være General sammen med ham. Saa blev hun vred og svarede:

»Du, Barak, afleverer paa en ussel Maade den Myndighed, som Gud har givet dig, i Hænderne paa en Kvinde; og jeg afslaar den ikke. Men du skal miste al den Hæder og Ære, som du muligvis kunde have vundet, for en Kvinde skal ogsaa dræbe Sisera.«

»Og Barak og Debora samlede ti Tusinde Mænd og gik ud imod Sisera. Men da Sisera mødte dem, forskrækkede Antallet af hans Hær Israliterne, og sammen med dem Barak, saa at de var rede til at flygte for dem. Men Debora holdt dem tilbage og befalede dem, at de skulde kæmpe selve den Dag, for Herren havde forsikret dem, at de vilde vinde Sejrr.

»Saa begyndte Slaget. Og efter at et stort Antal af Kananiterne var blevet slaaet ihjel, begyndte de øvrige, da de saa, at de var ved at blive slaaet, at flygte. Og Sisera flygtede ogsaa, og kom til en Kvinde, Jaels Telt, der var en Ven af Israels Born. Han bad hende skjule ham, og hun lod ham komme ind i Teltet. Og da han bad om noget at drikke, gav hun ham noget Mælk, hvoraf han drak saa umaadelig meget, at han faldt i Sovn. Medens han sov, tog Jael et Som og slog det igennem hans Tindinger med en Hammer ned i Gulvet. Og da Barak kom lidt efter, viste hun ham Sisera, naglet til Gulvet. Og saaledes blev Sisera slaaet ihjel ved en Kvindes Haand, som Debora havde forudsagt. Barak blev gjort til Konge og regerede over Israel i fyrré Aar.«

Spørgsmaal.

1. Fortæl hvorledes Debora befriede Israel fra Kanan.
2. Hvad var den Kvindes Navn, der dræbte Sisera?
3. Hvad er Meningen af Ordet »Kanan«?
4. Hvem var Kanan? Fortæl noget om den Slags Guder, Kananiterne tilbad.
5. Hvorfor var det, Israeliterne lettere kunde blande sig med Folket i Kanan end med Ægypterne?
6. Hvem var Barak?
7. Vis Modsætningen mellem Baraks og Deboras Tro.
8. Gennemgaa i store Træk Israels Historie fra Adams Tid ned til Dommernes Tid.
9. Hvilken Kvinde i Frankrigs Historie mindes du om ved Debora?

13. August.

Denne Sondag kan benyttes til et Resume over de foregaaende Lektier eller Gennemgang af eventuelt ikke studerede Lektier.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

6. August.

DANIEL VOVEDE AT TJENE GUD.

Tekst: Daniel 6.

Medens Daniel, den hebræiske Prins, boede i Babylon, blev han æret af tre Konger. Det var Kong Nebukadnezar, som først havde fort ham dertil. Da han dode, regerede hans Søn over Landet. Efter at Sonnen dode, blev Darius Konge. Daniel var saadan en kæk og nyttig Mand, at hver af disse Konger benyttede ham som en af deres overste Embedsmænd.

Da Darius blev Konge, var Daniel en gammel Mand og meget elsket af Folket saavel som af Kongen. Men der var nogle af Prinserne og Regenterne, der ikke kunde lide Daniel, fordi han var kommet fra et andet Land. De kunde ikke lide, at fremmede skulde være deres Embedsmænd eller Regenter. Derfor sagde de: »Lad os finde noget forkert ved ham.«

De iagttog ham noje. Hver Dag, tre Gange om Dagen, aabnede han Vinduet, vendte Ansigtet mod sit Hjem i Jerusalem og bad til Herren, sin Fader i Himmelen, akkurat lige som han havde gjort siden han var Dreng.

»Lad os gore det saaledes, at det ser ud til, at hans Bon er forkert,« sagde de. Derfor gik de til Kong Darius og bukkede for ham for at behage ham. De sagde: »Kong Darius længe leve. Vi elsker dig og ønsker at behage dig. Lad alle bede til dig i tredive Dage, og den, der beder til et andet Menneske eller en anden Gud i tredive Dage, skal kastes i Lovekulen.« Det behagede Kongen at tænke, at enhver i Byen vilde bede til ham, som om han var en stor Gud, saa han sagde: »Det er udmærket, vi vil gore, som I siger.«

Naar Kongen i det Land en Gang havde sagt, at en Ting skulde gores, maatte det gores uden Hensyn til, om nogen onskede at forandre det eller ej.

Nu, hvad vilde der blive af Daniel? Vilde og kunde han være tapper og stærk nok til at vedblive med at fremsige sine Bonner til Gud, naar han vidste, hvad der kunde ske? Jo, han vidste, at hans Gud havde velsignet ham før, og han folte; at han kunde velsigne ham igen, hvis han gjorde, hvad han vidste var ret. Derfor gik han til sit Værelse, aabnede Vinduet, vendte Ansigtet mod Hjemmet og bad til sin Gud. Han gjorde dette om Morgen, igen om Middagen og atter om Aftenen. Han behøvede nu mere Hjælp end nogen-sinde for.

Da disse nidkære Mænd saa ham gore dette, skyndte de sig

til Kongen og sagde: »Har du ikke sagt, at hvert Menneske, som beder til nogen Gud eller noget Menneske i tredive Dage, undtagen til dig, o Konge, skal kastes i Lovekulen?«

Kongen svarede: »I siger Sandheden.« Saa fortalte disse Mænd ham om Daniel og hans Bonner til Gud.

O, hvor ked Kongen var af det ved at tænke paa, at han havde været saa taabelig at lave en Lov som denne, en Lov, der vilde skade hans bedste Ven. Men Loven var blevet lavet, og den kunde ikke forandres.

Derfor blev Daniel kastet i Lovekulen, hvor der var en Masse sultne Lover. Lige for, at Stenen var lagt over Indgangen til Lovekulen, sagde Kongen: »Daniel, din Gud, til hvem du altid beder, han vil redde dig.«

Hele Natten forblev Kongen vaagen og fastede. Han kunde knap vente, til det blev Morgen. Saa snart som det var lyst, skyndte han sig til Lovekulen og kaldte: »O Daniel, du den levende Guds Tjener, er din Gud i Stand til at frelse dig?«

Da sagde Daniel til Kongen: »Kongen leve evindeligt. Min Gud har sendt en Engel, og han har lukket Lovernes Mund, saa at de ikke har gjort mig noget.«

Hvor lykkelig Kongen var. Han kaldte paa sine Tjenere om at komme og aabne Kulen og tage Daniel ud. Han havde ikke engang en Skramme. Han havde troet paa sin Gud, og hans Gud havde taget Vare paa ham.

»Nu maa vi straffe disse nidkære Mænd,« tænkte Kongen. Derfor bad han sine Tjenere om at kaste dem ind i Lovekulen. Det gjorde de.

Saa lod Kong Darius en Skrivelse gaa ud til hele Folket og alle Nationer, og dette er, hvad der stod deri: »Fred være med eder. Her er min nye Lov. Bed til Daniels Gud, hver af eder, for han er den levende Gud.«

13. August.

Denne Sondag kan benyttes til et Resume over de gamle Lektier eller til at indhente Lektier, som Klassen eventuelt er tilbage med.

EN OMVENDELSE.

Kalifornisk Kvinde beretter om sin Omvendelse.

Den 21. Juni 1928 forlod jeg Sacramento for at rejse til Salt Lake City for at tilbringe Sommerferien hos en Son, som arbejder i denne By.

I Toget kom jeg til at sidde lige overfor en smuk ni Aar gammel Dreng med blaa Øjne, der allerede havde rejst 90 engelske Mile, da han kom til Sacramento. Han betragtede mig paa en lidt genert Maade og spurgte mig derefter, hvortil jeg skulde rejse. Jeg svarede, at jeg skulde rejse til Salt Lake City.

»Godt,« svarede han, »saa kommer vi til at rejse sammen næsten hele Vejen, da jeg skal tilbringe min Ferie i Cedar City, Utah.

Han fortalte mig, at han rejste alene, og at han skulde besøge Slægtninge der. Idet jeg sad og betragtede dette lille Barn, som rejste alene, og som maaske havde en ængstelig Moder hjemme, der bad for det, fik jeg Lyst til at beskytte og underholde denne lille Dreng paa Rejsen, saa jeg begyndte at tale med ham om hans Skolearbejde, men han syntes ikke at være meget interesseret. Maaske havde han Lyst til at glemme Skolen nu i Ferietiden.

»Tilhører De Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige?« spurgte han pludselig. Jeg svarede, at det gjorde jeg ikke, og at jeg ikke vidste noget om denne Kirke.

»Vilde De gerne, at jeg skulde fortælle Dem lidt om Evangeliet?« spurgte han. Jeg svarede, at det vilde jeg gerne, da jeg troede, at det maaske kunde interessere og more ham og holde ham beskæftiget.

»Ja saa vil jeg fortælle Dem angaaende Trosartiklerne,« sagde han. Han kendte ikke blot alle Trosartiklerne, men han kunde ogsaa forklare dem paa en tilfredsstillende Maade. Jeg tænkte ikke saa meget over det den Gang, men siden har jeg undret mig meget over den store Kundskab, et saadant lille Barn havde angaaende Evangeliet. Han fortalte mig, at jeg vilde komme til at møde mange Sidste Dages Hellige i Salt Lake City, og at jeg burde kende noget til deres religiøse Tro. Han forklarede angaaende Profeten Joseph Smith, hvorledes han bad i Lunden, og hvorledes han modtog et Syn som Folge deraf.

Da der blev bekendtgjort, at Middagen var serveret, henvendte han ojeblinkelig sine Tanker paa, hvad han skulde spise. Med rynket Pande gennemgik han Spisesedlen og fandt, at de Ting, han ønskede, var altfor kostbare. Han havde kun et lille Pengebeløb og vidste nøjagtigt, hvor meget han kunde bruge for hvert Maaltid, derfor blev han nødt til at bestille noget, der var mindre kostbart end de Ting, han ønskede. Da jeg selv har en Dreng og forstaar Drengene, bestilte jeg lige de Ting, han havde Lyst til, og delte med ham. Herover var han meget begejstret. Da vi var færdige med vort Maaltid og havde indtaget vore vanlige Pladser, fort-

satte han straks med at forklare Evangeliet. Denne Gang fortalte han mig om Søndagsskolen og om, hvorledes den blev ledet. Jeg undrede mig meget over, at et saa lille Barn interesserede sig for Emner, som jeg betragtede som tørre og uinteressante endog for ældre Mennesker, men jeg tror, at dette Barn var inspireret. Da vi havde talt til Klokkeren var omtrent 10, trak vi os tilbage for Natten.

Den næste Morgen var han tidlig oppe, fuld af Begejstring for at naa sit Bestemmelsessted. I Salt Lake City blev jeg modt af min Søn og sagde Farvel til den lille Dreng, hvis Navn var John. Han skiftede Tog og fortsatte sin Rejse til Cedar City. Han og hans Samtale var foreløbig glemmt. Den Dag, jeg kom til Salt Lake City, gik jeg tidlig til Sengs, da jeg var træt af den lange Rejse. I Løbet af Natten kom de Ting, som Barnet havde fortalt mig, stadig i mine Tanker, og da jeg sod op om Morgenens, følte jeg, at et stort Ansvar var blevet paalagt mig, nemlig Ansvaret for at undersøge de Ting, som Barnet havde fortalt mig om. Det var den første Gang, at nogen nogensinde havde talt til mig om Kirken. Dagen efter min Ankomst gik jeg til Tempelpladsen og horte Orgelkoncerten samt overværede Broder Joseph S. Peery's Foredrag. Alt gjorde et meget fordelagtigt Indtryk paa mig. Broder Peery gav mig flere Traktater at læse, og jeg købte Mormons Bog samt Kirkens Historie og besluttede at læse det hele.

Da nogle Dage var gaaet, fik jeg Lyst til at gaa hen til et stille Sted, hvor jeg kunde læse og studere for mig selv. Efter nogen Undersøgelse besluttede jeg at tage ud til et lille Udflugtssted i Bjergene for at læse mine Bøger, da jeg gerne vilde vide noget mere angaaende Evangeliet. Paa dette Sted mødte jeg en hjemvendt kvindelig Missionær, Irma Coleman, hvis Hjem er i Midway, Utah. Jeg var meget lykkelig, da hun fortalte mig angaaende sin Mission og forklarede de Ting, jeg ikke forstod. Jeg var begejstret over den Venlighed, hun viste mig, og den Dag i Dag korresponderer jeg med hende.

Den Dag, jeg vendte tilbage til Salt Lake City, var den første Søndag i Juli, og mit første Møde var et Fastemøde i det 18. Ward. Da jeg boede paa Hotel Utah, blev jeg vist hen til dette Ward. Jeg blev saa begejstret og lykkelig over de Vidnesbyrd, jeg horte, at jeg rejste mig op og bar mit Vidnesbyrd, for jeg var overbevist om, at jeg havde fundet Sandheden. Til min Forbavselse var der mange af Medlemmerne, der kom og trykkede mine Hænder, efter at Mødet var forbi, og fra denne Forsamling fik jeg nogle af de kæreste Venner, jeg nogensinde har haft.

En Søster besøgte mig den næste Dag og blev sammen

med mig næsten hele den Tid, der var tilbage af mit Besøg. Jeg var meget forundret over den store Opmærksomhed, hun viste en fremmed. Hun var en sand Sidste Dages Hellig og har gjort Arbejde for mine Slægtninge i Templet. Jeg besøger hende hvert Aar, og jeg føler, som om jeg altid har kendt hende. Jeg havde det Privilegium at blive underholdt af nogle af de prægtigste Mennesker, jeg nogensinde har mødt, under mit Besøg i Salt Lake City.

Jeg blev døbt den 7. Juli 1928 og blev bekræftet som et Medlem af Kirken ved Biskop Thomas A. Clawson fra det attende Ward.

Efter min Hjemkomst besøgte jeg Mødehuset i Sacramento. Sophia Lund var den første Missionær, som besøgte mig, og hende skylder jeg meget. Hun inspirerede mig til at ønske at arbejde i de forskellige Hjælpeorganisationer, og jeg blev straks Medlem af Lærernes Uddannelsesklasse i Suttern Gren. Broder Beatie, en Lærer, inspirerede mig meget og gav mig Lyst til at undervise, og efter seks Maaneders Forløb blev jeg kaldet til at undervise i en Søndagsskoleklasse. Denne Klasse studerede det Nye Testamente. Næste Aar underviste jeg i det Gamle Testamente, derefter i Mormons Bog, og nu har jeg en ypperlig Klasse, som studerer det Nye Testamente.

Jeg har arbejdet i de forskellige Hjælpeorganisationer og har et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Jeg vil altid føle, at den lille John var Midlet til at bringe mig den største Velsignelse, som nogensinde er kommet ind i mit Liv, nemlig at være et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Louise T. Brown.

(Fra »The Deseret News«.)

Evangeliets Lærdomme udøver en stærk Indflydelse paa Verden. Evangeliet bestaar af en Samling Principper, der er bestemte til at være Frelsens Principper eller Regler for dem, som vil annamme dem og adlyde dem. *Rudger Clawson.*

INDHOLD:

Trosvækkende Missionær-		Præstedømmet	353
Erfaringer.....	337	Søndagsskolen	353
Redaktionelt	348	Lektier for Børneklasser ..	353
Den Danske Mission	351	En Omvendelse	357

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: **HOLGER M. LARSEN,**
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: **HYRUM D. JENSEN,**
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.